

programa electoral i de govern del

PSOC

PROGRAMA ELECTORAL I DE GOVERN DEL PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA

PROGRAMA ELECTORAL I DE GOVERN DEL PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Els socialistes volem una nova societat, un nou sistema econòmic, social i polític, que impedeixi l'explotació d'uns homes per uns altres, la dominació d'uns pobles sobre uns altres, i que doni a tots els ciutadans unes condicions de vida (treball, salari, etc.) basades en la igualtat, la justícia i la llibertat.

Assolir aquests objectius que són desitjats avui per una àmplia majoria dels treballadors i del nostre poble no és encara possible en la seva totalitat. En aquests moments i per a avançar en aquest camí, cal primer guanyar la llibertat i vèncer les forces polítiques continuistes de la dictadura franquista que pretenen de seguir gaudint dels privilegis i avantatges que han tingut durant aquests darrers quaranta anys.

Es per això que l'objectiu principal dels socialistes, i en general de les altres forces democràtiques en aquesta contesa electoral, és guanyar les eleccions i convertir les properes Corts en constituents, que elaborin una Constitució democràtica de l'Estat i que permetin, a Catalunya, la recuperació de les llibertats i de la Generalitat.

Si el programa electoral i de govern que us presentem per a obtenir el vostre recolzament conté els eixos fonamentals de la Constitució democràtica de l'Estat i de les institucions d'autogovern de Catalunya que nosaltres propugnem, inclou també unes alternatives concretes capaces de donar resposta satisfactòria a la greu situació econòmica i social actual que afecta de manera especial els treballadors i la majoria del nostre poble.

El programa electoral i de govern que us presentem en aquest moment, és un programa de Constitució democràtica i de reformes econòmiques i socials bàsiques per a resoldre les necessitats més immediates i urgents del nostre poble i per a avançar en la perspectiva de la consolidació democràtica i del socialisme autogestionari.

Sabem que l'aplicació d'aquest programa perfectament realitzable, gens utòpic, necessari i beneficiós per a la majoria del nostre poble, trobarà l'oposició més aferrissada de les classes privile-

giades per tants anys de dictadura, que posaran tota la força dels seus interessos per a evitar que s'apliqui.

Es per tot això que no solament és necessari vèncer les forces continuistes i gaudir d'un programa de govern just i realitzable, sinó que cal també el suport actiu de tots els sectors populars per a impedir que l'aplicació del nostre programa de reformes democràtiques pugui ésser bloquejat.

I. — PROGRAMA CONSTITUENT

1. — Una Constitució democràtica

El Partit Socialista de Catalunya es proposa com a tasca prioritària en les properes eleccions, la redacció d'una Constitució que instauri veritablement la democràcia en el conjunt de l'Estat i que permeti a Catalunya el restabliment dels principis i institucions configurats en l'Estatut d'Autonomia de 1932, degudament actualitzats i aprofundits.

Per a aconseguir aquests objectius generals, els socialistes catalans farem costat a totes les forces democràtiques que cerquen les mateixes fites. Com a socialistes lluitarem perquè aquesta Constitució permeti l'avenç vers el socialisme, de manera que sigui possible crear un ampli consens democràtic el seu entorn, al no excloure aquesta aspiració arrelada en una massa creixent de la població.

El Partit Socialista de Catalunya, juntament amb totes les forces democràtiques, s'oposarà de manera absoluta als plans de continuisme franquista, que d'una manera més clara o més velada pretén la continuació de la legislació franquista, en especial pel que fa a les seves «Leyes Fundamentales». Els socialistes ens oposem clarament al reformisme que no vol trencar amb la legalitat de la Dictadura i intenta solucionar amb succe-

danis el retorn de la sobirania popular. Els socialistes no podem acceptar com a declaració dels drets dels ciutadans, lleis de marcat caràcter feixista com el «Fuero de los Españoles» o el «Fuero del Trabajo». Tampoc no podem acceptar que les relacions entre els diferents poders estiguin regulades per lleis franquistes, pensades per a regular les relacions de poder del Dictador amb els seus subordinats polítics.

Els socialistes, com a republicans, acceptarem qualsevol règim d'Estat que estigui fonamentat en la voluntat popular i en el respecte a les llibertats i a la democràcia.

La nova Constitució ha de consagrar el principi democràtic de la divisió de poders: legislatiu, executiu i judicial. Això suposa, a nivell d'Estat central:

1. — Un Parlament que faci les lleis, que tingui exclusivament la capacitat legislativa (contra els decrets-lleis), que sigui renovat regularment i que només pugui ser dissolt per acord d'ell mateix, de manera extraordinària. Un Parlament que constaria de dues Cambres: un Congrés de Diputats i una Cambra de les Nacionalitats i Regions autònomes, elegides totes dues íntegrament per sufragi universal directe, igual i secret.

2. — Un govern format pel partit o partits majoritaris en el Congrés de diputats, responsable davant el Parlament i al qual el cap de l'Estat haurà de donar la seva confiança total mentre la tingui del Parlament. Aquest govern estaria al front de l'Administració, que dependria totalment d'ell, a través dels ministeris respectius.

Les Forces Armades —malgrat els càrrecs militars del cap de l'Estat— seran sotmeses al principi de subordinació del poder militar al poder civil.

3. — Un cap de l'Estat sense altres poders que el d'assegurar el compliment de la Constitució i representar l'Estat en els seus actes jurídics. Això vol dir la derogació de la vigent «Ley Orgánica del Estado», la qual assigna al Rei molts poders quasi dictatorials propis del general Franco.

4. — Un Tribunal de Garanties Constitucionals encarregat de jutjar les violacions dels drets humans, polítics, econòmics i socials dels ciutadans, els conflictes entre l'Estat i les nacionalitats i re-

gions autònomes i entre aquestes mateixes i entre les diferents institucions estatals.

La nova Constitució ha de garantir les llibertats públiques i els drets dels ciutadans, inclosos els drets econòmics i socials, en especial els dels treballadors. Igualment ha de garantir els drets de les nacionalitats i regions de l'Estat, així com preveure els corresponents Estatuts d'Autonomia. Com a socialistes lluitarem per tal que quedi registrat constitucionalment el dret de la societat a apropiar-se de la riquesa col·lectiva i comuna per tal de fer possible la propietat personal dels béns necessaris per a la vida de tots els ciutadans, sense excepció de cap mena.

2. — Una Catalunya autònoma

Els socialistes catalans refusem i denunciem la proposta del «Consejo General de Cataluña», invent franquista i utilitzat pel Govern Suárez com a resposta a la Generalitat que nosaltres reivindiquem conjuntament amb les altres institucions previstes en l'Estatut d'Autonomia de 1932. Entre altres raons cal destacar:

a) El projecte no té un rang constitucional, garantia imprescindible que el poble català té dret a exigir de l'Estat espanyol.

b) És un projecte que un Govern sense cap legitimitat democràtica pretén imposar als futurs representats del poble català.

c) El Govern tindrà la darrera paraula i podrà canviar lliurement el que li sembli de l'avantprojecte que pugui elaborar el «Consejo General».

d) Les Corts també podrien canviar totalment el projecte d'Estatut, com va passar l'any 1932. I aquesta vegada encara més, doncs, no existeix cap Constitució que garanteixi la més mínima autonomia.

Per als socialistes de Catalunya, la nova Constitució ha de posar les bases jurídiques del dret a l'autodeterminació dels pobles, nacionalitats i regions de l'Estat espanyol mitjançant els respectius estatuts d'Autonomia. La Constitució garantirà la plena sobirania de la població de cada territori amb personalitat política, cultural, històrica o econòmica i social diferenciada a donar-

se, dins del marc de la Constitució, l'organització autònoma de govern que desitgi. Així mateix, la Constitució garantirà l'ordenament jurídic autònom enfront de qualsevol llei del Parlament espanyol o disposició del Govern de l'Estat, contràries a l'autonomia estatutària.

Els socialistes de Catalunya lluitarem, dins d'aquest marc constitucional democràtic de l'Estat espanyol, per la restauració dels principis i institucions configurades en l'Estatut d'Autonomia de 1932 i la seva actualització i aprofundiment. Aquest Estatut d'Autonomia consagrarà i garantirà l'autogovern polític de tots els habitants del territori català mitjançant les institucions clàssiques de l'autonomia política: Parlament amb competències legislatives, Presidència de la Generalitat, Consell o Govern, Tribunals de Justícia i, en especial, el Tribunal de Cassació. Aquest Estatut haurà de garantir, així mateix, la hisenda de la Generalitat i els serveis administratius necessaris per a l'aplicació efectiva del principi autòmic.

La Constitució haurà de reconèixer la possibilitat d'establir relacions institucionalitzades entre diferents nacionalitats o regions, acollides a règims autònoms propis. El Partit Socialista de Catalunya impulsarà, dins aquest àmbit, les relacions entre els diferents organismes autònoms dels Països Catalans, tal com queda configurat en els nostres documents congressuals (Línia Política i Bases per a un Manifest-Programa).

Els socialistes catalans recolzem el retorn del President de la Generalitat, com a forma i garantia de concretar el ple restabliment de les institucions que representa.

Igualment els socialistes propugnem l'actualització i ampliació del marc de l'Estatut d'Autonomia i una política específica en cada branca d'actuació que exposem més detalladament en la part II.1 d'aquest Programa de Govern i on es tracta de les atribucions que correspondran a la Generalitat.

3. — Una nova legislació general

Les primeres Corts veritablement democràti-

ques hauran de ratificar els Pactes Internacionals sobre Drets de l'Home (civils, polítics, econòmics socials i culturals), juntament amb els protocols annexos que permeten als ciutadans denunciar davant els organismes internacionals les violacions de drets de l'home que es puguin cometre dins el seu país. Adequació de totes les lleis a aquesta ratificació (d'associació, de reunió, d'expressió, de manifestació laboral, d'associació sindical i de vaga).

Unitat de jurisdiccions i eliminació de les jurisdiccions polítiques i repressives. Supressió de la «Audiencia Nacional». Abolició de la pena de mort. Reforma dels règims i institucions penitenciaris, en la perspectiva d'orientar-lo vers la reinserció social dels empresonats.

Majoria d'edat i edat de vot als 18 anys. Creació d'un estatut per als objectors de consciència que contempli la institucionalització del Servei Civil substitutiu del Militar.

Llei de llibertat de consciència i llei de llibertat religiosa, que garanteixi el dret al ple exercici de totes les creences. Separació de l'Església i de l'Estat i culminació d'acords bilaterals sobre matèries concretes amb el Vaticà. Declaració del caràcter laic de l'Estat.

Llei electoral democràtica per als Ajuntaments i Cambres legislatives. Creació d'un organisme parlamentari (Ombudsman) de control de l'Administració de l'Estat i dels seus organismes, amb la funció de lluitar contra la corrupció.

Legislació general contra la crisi econòmica i els privilegis. Llei del crèdit i de la banca, creació de l'Institut de Crèdit. Llei d'ordenació del territori i del sòl.

Abolició de totes les discriminacions jurídiques d'ordre civil, penal, mercantil, fiscal i laboral, per raó de sexe; de forma específica, abolició de les figures jurídiques delictives de l'adulteri i l'avortament. Institució del matrimoni civil com a figura jurídica única i comuna. Llei reguladora del divorci. Reconeixement de tots els drets familiars a les mares solteres. Exercici conjunt, pel pare i la mare, de la «Pàtria potestat». Derogació de la Llei de «Peligrosidad y Rehabilitación Social», que estableix com a conductes delictives la prostitució i la homosexualitat.

Tot i que els socialistes considerem que l'avortament no és en sí mateix justificable i que —en tant que mètode contraceptiu— és el menys desitjable de tots, aquesta realitat social no pot deixar de ser considerada i per tant proposem l'elaboració d'una Llei d'interrupció voluntària de l'embaràs que contempli totes les responsabilitats de caràcter social i sanitari pertinents.

4. — Unes noves relacions internacionals

1. — La política internacional de l'Estat Espanyol ha de guiar-se pels tres objectius següents:

a) Establiment de relacions diplomàtiques, econòmiques i culturals amb tots els Estats, llevat d'aquells expressament condemnats per les Nacions Unides.

b) Neutralisme actiu, que suposa la independència en relació a la política de blocs. Resolució pacífica dels conflictes internacionals. Recolzament de les lluites anti-imperialistes.

c) Desarmament general i complet a escala mundial. Participació activa de l'Estat espanyol democràtic en el control d'aquest desarmament, juntament amb d'altres països de tradició neutralista.

2. — Els socialistes impulsarem l'entrada de l'Estat espanyol democràtic al Parlament Europeu, al Consell D'Europa i al Mercat Comú. Dins els organismes comunitaris, els socialistes proposarem —juntament amb altres forces de l'esquerra europea— línies d'actuació que permetin enfortir l'estratègia del front dels treballadors. En aquesta òptica, caldrà considerar l'actuació a curt termini, de cara a les properes eleccions pel Parlament Europeu, que tindran lloc durant l'any 78. Lluitarem també per la creació, en el sí de les comunitats europees, d'una Cambra Europea de les Nacionalitats, on tinguin un lloc els Països Catalans.

Al sí del Mercat Comú, defensarem els interessos dels treballadors espanyols a Europa (tot i la nostra condemna a les causes que provoquen l'emigració), així com també, aquelles iniciatives orientades a suprimir tota mena de discrimina-

cions que pateixen tots els treballadors immigrants de l'Europa comunitària. La incorporació al Mercat Comú ha de suposar un impuls de les nostres exportacions de productes del camp a Europa. Per això proposarem una política i uns acords comercials que acreditin, eixamplin i consolidin la penetració de les nostres exportacions en aquests mercats. Igualment reclamarem dels països europeus l'ajut continuat per a les nacionalitats i regions més endarrerides de l'Estat, dintre del marc de la política de desenvolupament regional de la Comunitat.

3. — Considerem que la Mediterrània ha d'ésser una regió de pau, desenvolupament, ajuda mútua i intercanvis recíprocs, profitosos per al conjunt de països riberencs. Per això proposem el desmantellament de totes les bases militars alienes a la regió i retirada de les flotes militars. En especial, els socialistes exigim la retirada de les bases nordamericanes del territori de l'Estat espanyol.

4. — Establirem contactes directes —sense intermediaris— amb els països productors d'energia i matèries primeres, a canvi de la nostra tecnologia i productes transformats.

5. — Conjuntament amb les altres forces socialistes europees portarem una acció decidida —condemnes i pressions diplomàtiques, bloqueig econòmic, boicot esportiu, cultural, etc.— contra els règims anti-democràtics de l'Amèrica Llatina.

6. — Denunciem l'acord tripartit de Madrid sobre el Sahara Occidental i la violació de les resolucions de les Nacions Unides sobre l'autodeterminació del poble saharauí. Proposem també la desaparició de la presència anglesa a Gibraltar i de l'espanyola a Ceuta i Melilla, tot respectant els interessos dels seus habitants.

7. — Els socialistes catalans defensarem el suport per part de l'Estat espanyol a tots aquells països que lluiten per la seva emancipació política o econòmica, en contra de qualsevol forma de dominació imperialista i per unes relacions comercials entre els pobles, més justes i equilibrades, a fi de combatre el desequilibri creixent entre els països industrials, amb un alt nivell d'acumulació i desenvolupament, i la resta de països subdesenvolupats.

II. — L'ALTERNATIVA DE GOVERN DELS SOCIALISTES CATALANS

Els socialistes de Catalunya proposem als treballadors i al poble de Catalunya un programa de mesures que haurà de permetre establir una veritable convivència democràtica, consolidar-la a través de la creació de les institucions i les reformes necessàries, caminar cap a una societat més justa i igualitària i, en definitiva, assentar les bases d'una millora constant de les condicions de vida i de treball del nostre poble.

Presentem en primer lloc, el programa de mesures que defensem per a la Generalitat, una vegada que Catalunya hagi recuperat plenament les seves institucions i pugui reemprendre la tasca de l'autogovern.

Plantegem després, el programa de mesures que defensem a nivell de l'Estat. L'estratègia cap al socialisme exigeix la solidaritat de tots els pobles de l'Estat espanyol; som conscients de la transcendència que per a nosaltres tindrà una política adequada per a les matèries comunes de tots els pobles de l'Estat.

1. — El restabliment de la Generalitat

1.1. — Les atribucions de la Generalitat

La Generalitat és l'òrgan d'autogovern de Catalunya i les seves atribucions han de ser les que permetin el ple exercici d'aquest dret a l'autogovern per part de tots els pobles.

És per aquest motiu que defensant la Generalitat no es defensa cap privilegi; els socialistes catalans recolzarem totalment el dret dels altres pobles de l'Estat a dotar-se d'institucions autòniques pròpies. L'exercici dels drets d'autogovern per part dels pobles serà un factor decisiu en la consolidació de la democràcia a l'Estat, en tant que suposa la desmembració i debilitament de l'aparell centralista de l'Estat, reducte de poder

que amenaça l'estabilitat d'una situació democràtica.

Abans de proposar les mesures de la política que proposem per a la Generalitat, s'han de definir les atribucions que li corresponen en funció de les necessitats d'autogovern de Catalunya. Una de les tasques primeres del Parlament de Catalunya serà la de fixar per llei la divisió de competències amb els municipis i altres entitats territorials.

Les atribucions de la Generalitat comprendran les competències següents sobre les quals aquesta podrà legislar, executar la legislació, prestar els serveis públics i posar en pràctica les mesures de política sectorial que corresponguin:

1. — Ordenació institucional de la Generalitat.
2. — Organització de les entitats territorials de Catalunya i en especial el règim municipal.
3. — Regulació de l'exercici dels drets de la persona. Manteniment de l'ordre públic interior.
4. — Dret civil i hipotecari, excepte les qüestions relatives al dret de nacionalitat i al Registre Civil. L'exercici de la fe pública serà regulat per la Generalitat.
5. — L'administració de justícia, excepte en la jurisdicció militar.
6. — L'ensenyament en tots els seus graus, la investigació, la cultura i el patrimoni artístic i monumental.
7. — Informació, premsa, ràdio, televisió i espectacles.
8. — Sanitat pública i política d'higiene.
9. — Política i ordenació del turisme.
10. — Esport i lleure.
11. — La política del sòl, la urbanística i l'habitatge, la defensa del medi, i en general la política territorial.
12. — Transports i obres públiques en el territori de Catalunya, excepte les d'interès general espanyol.
13. — La defensa dels recursos naturals: boscos i parcs, aigües, caça, pesca.
14. — Política d'expansió i ordenació de l'agricultura, la indústria i els serveis, i la regulació i direcció del Sector Públic Autònom, depenent de la Generalitat. En aquest sentit, la Generalitat le-

gislarà també en les matèries que facin referència a la funció social de la propietat.

15. — La política d'ocupació, de formació laboral, de lluita contra l'atur.

16. — Cooperatives, mutualitats i pòsits, i l'organització i gestió de l'assistència i seguretat socials.

Les matèries restants seràn competència dels òrgans de l'Estat, i especialment les que fan referència a les relacions amb altres Estats, la defensa, la declaració de guerra i pau, la regulació del dret de nacionalitat i, en matèria econòmica, la fiscalitat, la política monetària i la política aranzelària. També serà de la competència de l'Estat la coordinació de les polítiques de les entitats autònomes en matèries comunes com poden ser el transport, grans infraestructures, etc.

1.2. — Els recursos de la Generalitat

Les possibilitats d'exercici ple del dret d'autogovern depenen del fet que la Generalitat disposi dels recursos suficients per a prestar els serveis que corresponen a les atribucions anteriors. L'experiència del funcionament de l'Estatut de 1932, assenyala que aquest és un factor essencial i desaconsella definitivament qualsevol solució que suposi una negociació anual basada, a més a més, en l'estimació del cost dels serveis prestats per part de la Generalitat.

Els socialistes defensem el principi d'unitat fiscal a nivell de l'Estat per tal d'evitar diferències de tractament impositiu entre els pobles que el componen. Aquest principi, però, ha d'anar acompanyat amb el de la sobirania fiscal de cada entitat autònoma, fet que implica que aquesta és la que porta a terme la recaptació dels impostos, entregant-ne a l'Estat una proporció convinguda i que haurà de ser la mateixa per part de totes les entitats autònomes.

Aquesta proporció entenem que no haurà de diferir gaire del 40 %, retenint la Generalitat un altre 40 % i entregant el 20 % restant a la Caixa de Compensació entre les diferents Entitats Autònomes de l'Estat com a contribució compensadora dels desequilibris actuals.

Aquesta Caixa de Compensació serà gestionada per part de representants de les Entitats Autònomes que es vagin constituint i els recursos ingressats hauran d'esmerçar-se en inversions d'infraestructura, equipaments col·lectius o similars sense que sigui possible la seva utilització per a les despeses corrents d'aquestes Entitats. Mentre no es constitueixi la Caixa de Compensació, la proporció de la recaptació a entregar a l'Estat serà del 50 %.

La Generalitat tindrà un sector públic propi, en què s'integraran els béns de les Diputacions, els de l'Estat radicats en territori català, excepte els que estiguin afectats a competències que li siguin pròpies, els de les empreses de l'actual INI que tinguin el centre productiu més important a Catalunya, i els dels organismes autònoms que passin a dependre de la Generalitat.

La Generalitat podrà emetre Deute Públic per a finançar part de les seves inversions. El suport financer bàsic de la Generalitat seran les Caixes d'Estalvis de Catalunya que passaran a dependre d'ella. A partir de les Caixes d'Estalvis de Catalunya, la Generalitat iniciarà programes de finançament d'obres d'infraestructura, de política agrària i ramadera, i d'ajuda selectiva a certs sectors industrials.

1.3. — Les polítiques de govern de la Generalitat

En aquest apartat exposarem els eixos vertebradors de la política de la Generalitat respecte de les atribucions que han de ser-li conferides d'acord amb els apartats anteriors. No s'exposen les actuacions que ens limiten a les polítiques essencials d'un programa de govern per a Catalunya sobre aquelles atribucions que són irrenunciables per l'exercici dels nostres drets. Aquestes polítiques fonamentals són les del planejament territorial i urbà, la política agrària i la millora del medi rural, la política sanitària i la política educativa.

1.3.1. — Política territorial i urbana

1. — La política territorial s'exerceix en base a

les atribucions 2, 9, 11, 12 i 13 esmentades en l'apartat 1.1. Caldrà establir un nou plantejament regional, concebut democràticament i controlat en la seva execució, que trenqui amb el model actual d'ocupació del territori, entre la concentració barcelonina i la resta del territori nacional i també entre altres comarques, la destrucció del medi natural i el deteriorament de les condicions del medi urbà degut a un procés d'urbanització especulativa i indiscriminada.

2. — La política territorial que els socialistes defensem farà compatible l'eficiència —fins i tot a curt termini— i l'acceptació dels condicionants tècnics (tenint en compte l'escassetat de recursos, la necessitat d'assolir dimensions òptimes en la prestació de serveis, etc.) amb la visió socialista que atorga prioritat als aspectes socials i qualitius del creixement sobre els de caràcter individual i que es proposa avançar cap a fórmules autònomes de gestió que permetin introduir el control del poble sobre aquestes matèries a través de la democràcia de base i de l'autogestió.

Es revisarà la divisió territorial de Catalunya, realitzada per la Generalitat, a fi d'introduir aquelles modificacions que el creixement urbà dels darrers anys faci necessàries. Una llei de règim local concedirà als organismes territorials plena autonomia per al govern i gestió de llurs problemes i interessos. Es tendirà a establir la comarca com a unitat bàsica de prestacions de serveis, dotant-la d'òrgans i representació pròpia i afavorint les mancomunacions de municipis.

4. — Es promulgarà una nova llei del sòl, que regularà la funció social de la propietat, que garanteixi la defensa dels interessos, col·lectius sobre els individuals i permeti una gestió eficient del sòl, així com també una ordenació racional de l'activitat sobre el territori. Aquesta llei haurà de preveure les possibilitats i mecanismes de municipalització del sòl urbà.

5. — Establiment d'òrgans comarcals de desenvolupament que estaran encarregats de la concreció territorial del Pla Nacional a la comarca, així com del seguiment de la seva realització i de la definició de les prioritats comarcals dins del marc del Pla Nacional. Aquests òrgans comarcals —amb el degut control i representació dels muni-

cipis— podran portar a terme una política de compra de terrenys al seu valor catastral, d'urbanització posterior i de venda a organismes municipals o comunitaris promotors de vivendes o de polígons industrials. Es promourà l'extensió dels serveis municipals o comarcals en el camp de les prestacions col·lectives i equipaments d'àmbit local: sanitat, assistència social, residències per a jubilats, llars d'infants, parvularis i ensenyament primari, serveis culturals, instal·lacions esportives, espais verds i reserves de sòl, transports urbans, conservació del medi urbà, infraestructures urbanes, conservació del patrimoni històric-artístic, mercats centrals, etc.

6. — S'emprendran amb urgència, mesures que tendeixin a controlar l'especulació sobre el sòl urbà. Per la via fiscal es socialitzaran les rendes del sòl urbà derivades de les inversions col·lectives i infraestructures. Aquesta política es realitzarà establint vertaders gravàmens sobre les plusvàlues i actualitzant amb freqüència les valoracions del sòl. Amb els fons provinents d'aquest impost s'iniciarà una política àgil de gestió del sòl que suposi una incidència efectiva i creixent dels òrgans públics en el mercat de terrenys.

7. — S'iniciarà una decidida política d'equiparació de les condicions de vida en el medi rural respecte de l'urbà a través de la creació d'una xarxa d'equipaments i serveis (ensenyament, cultura, esplai, sanitat...) a la vegada que es facilitarà l'accés a tot el territori emprenent un programa de millora substancial de la xarxa d'infraestructures i dels transports col·lectius. Un programa inicial d'emergència dotarà a les capçaleres de comarca dels equipaments que es considerin mínims.

8. — Igualment s'emprendrà un programa d'equiparació de les condicions de vida als barris perifèrics de les ciutats respecte dels centrals, potenciant el barri com a unitat de prestació de serveis i de gestió democràtica. S'establiran les formes de control democràtic i participació efectiva en la política municipal i urbana per part dels òrgans representatius dels moviments urbans, a nivell de barri, districte, municipi i comarca, en forma específica en tot allò que afecta directament les seves condicions de vida. S'establirà la publicitat, a cada barri, de les llicències d'educació

i projectes d'urbanisme sol·licitats, així com l'audiència obligada d'organitzacions ciutadanes en l'aprovació de plans, programes, pressupostos i ordenances municipals.

9. — En l'execució del Pla Nacional es procedirà a un reequilibrament gradual de la localització industrial i de serveis, d'acord amb els trets diferencials de les comarques. Es potenciaran els recursos i les iniciatives locals i es determinaran zones de localització preferent i zones ja congestionades. Incentius fiscals, d'ajuda financera, i política d'infraestructures i habitatge afavorint el creixement de les primeres i els trasllat cap a elles en els casos que sigui possible.

10. — D'acord amb les atribucions conferides al respecte, s'elaborarà un programa de defensa dels recursos naturals, boscos i parcs, aigües, flora i fauna, i en general, del medi ambient. En aquest sentit, es protegiran les espècies i ecosistemes propis del nostre medi, a través de la delimitació de parcs naturals o reserves ecològiques.

S'emprendran mesures de millora de la qualitat del nostre medi ambient (ciutats, rius, mar...) amb una política enèrgica de cara als principals agents contaminants, siguin empreses concretes, l'automòbil, les calefaccions, o qualsevol altre, els quals hauran de pagar els costos socials que ocasionen.

Es crearà un Institut Català de l'Energia dependent de la Generalitat i independent dels organismes de producció d'energia, amb les següents funcions:

— Participar a l'elaboració de la contribució catalana a la política energètica estatal.

— Gestió de laboratoris correctament equipats per a realitzar:

a) recerca i desenvolupament de l'energia solar i geotèrmica;

b) recerca sobre els problemes plantejats per la indústria nuclear;

c) recerca sobre els estalvis d'energia i la seva recuperació;

d) estudiar i controlar els impactes ecològics causats per les diferents vies de producció d'Energia.

Promulgació per la generalitat d'una legislació que garanteixi la possibilitat d'iniciatives locals

(pobles, ciutats, ...) pel que fa a les relacions entre la indústria energètica i la població.

Creació per la Generalitat d'una comissió de control i seguretat de la indústria nuclear amb una representació majoritària de les organitzacions sindicals i de la població local.

Es promocionarà un autèntic urbanisme del lleure, escrupolosament respectuós amb el medi ecològic i que erradicarà la privatització de patrimoni col·lectius com l'espai costaner, l'alta muntanya o la destrucció del paisatge o dels boscos que s'ha produït per la proliferació anàrquica d'urbanitzacions per a segona residència, en molts casos subocupades i inacabades.

D'acord amb la política a nivell d'Estat, s'elaborarà un Pla Energètic que previngui les necessitats per a tota Catalunya i fixi l'emplaçament més adient de les centrals. Es prendran totes les mesures per a evitar contaminacions i rissos.

11. — S'elaborarà un pla d'urgència per a l'al·lotjament digne dels sectors socials menys afavorits en matèria d'habitatge: treballadors immigrants, vells, famílies rellogades, etc. Paral·lelament es programarà la política de l'habitatge de la Generalitat que fomentarà la construcció de vivendes socials a través d'una activa participació del sector públic en la promoció, finançament i construcció d'aquests nous habitatges, que es realitzaran sense caure en l'actual bloqueig i densificació.

1.3.2. — La política agrària

1. — La història de l'evolució de l'agricultura catalana en aquest segle, és la del sotmetiment de les activitats agràries a les necessitats i interessos d'una societat industrial. Aquest sotmetiment s'ha traduït en una atracció creixent i inacabable de la població i mà d'obra agrícoles cap a les ciutats, en una descapitalització del camp que ha finançat el desenvolupament industrial i comercial, en el traspàs progressiu de la propietat de la terra a mans de terratinents procedents de les capes burgeses més altes de la societat i, per fi, una creixent penetració del capitalisme al camp, imposant les seves condicions de comercialització i industrialització, sovint des d'una situació

de monopoli, i amb l'ajut d'una política de preus agraris discriminadora contra el pagès.

2. — La Reforma Agrària empresa per part de la Generalitat i no acabada donades les circumstàncies en què es va portar a terme, va suposar un intent d'adaptació —tenint presents els condicionaments de l'economia agrària familiar— de les estructures agràries, les exigències d'un sistema industrial mitjançant la promoció de pràctiques de treball en comú i el foment del cooperativisme comercial i transformador.

Aquest intent va ser anul·lat en el període franquista en què el camp va ser durament sacrificat com a font d'acumulació en els anys d'autarquia amb una política de pràctica congelació de preus agraris. Més tard, en els anys de creixement desordenat, el camp tampoc no ha pogut beneficiar-se de la nova situació, assolint l'immigració a les ciutats xifres superiors al milió de persones en deu anys i incrementant-se la descapitalització de les explotacions agràries i el desequilibri de nivell de vida entre el camp i la ciutat dintre d'aquesta constant assenyalada de sotmetiment del camp a la indústria, sotmetiment que s'ha realitzat en un període breu però amb una gran intensitat. Aquesta brevetat ha produït que s'hagi efectuat amb estructures agràries, tant de producció com comercials, rígides, constituint aquest fet un dels principals problemes del camp català i de la resta de l'Estat.

3. — Aquest procés de subordinació del camp en el desenvolupament dels anys seixanta ha tingut lloc, a més a més, sense una llei del sòl que protegís la terra agrària i els interessos dels pagesos, sense sindicats democràtics amb vertadera capacitat de negociació, sense cooperatives des de les quals poder lluitar contra la dominació capitalista de la comercialització dels productes agraris. Això fa que avui la situació dels pagesos sigui crítica. Per les condicions de treball, de producció i de vida.

4. — Davant d'aquesta situació els socialistes proposem per a la Generalitat una política que creï un nou marc per a defensar a l'agricultura d'aquest sotmetiment per part de la indústria i la ciutat, per a retornar al pagès la capacitat de control de la seva producció. L'altre eix de la po-

lítica de la Generalitat en relació al camp, ha de ser la millora decidida de les condicions de vida rural.

5. — La terra és un mitjà de producció, és un instrument de treball i és just que sigui d'aquell que la treballa. Avui, la meitat de la terra catalana no és explotada directament per part del seu propietari i en moltes comarques aquest percentatge arriba quasi a la totalitat. És per això que els socialistes defensem l'aspiració de la pagesia catalana de recuperar la terra per al que la treballa com a primer pas perquè els pagesos controlin els instruments de la producció i el benefici del seu treball.

El nou marc jurídic que ha de donar satisfacció a aquesta aspiració es basarà en:

1.º — Promulgació d'una Llei del Sòl i creació de l'Institut del Sòl, dotat de mecanismes que li permetin afrontar:

— fixació de zones d'aprofitament agrícola, ramader i forestal.

— plans d'ordenació rural amb reserves d'espai per a l'aprofitament agrari.

— limitació de màxims de propietat de la terra a les persones privades.

— creació d'un fons de terres que acumuli les terres lliures procedents de finques incultivades i superfícies que sobrepassin els límits màxims de propietat individual.

2.º — Llei de «contractes de conreu».

La substitució immediata dels règims de parceria (masoveries i rabasses) per l'arrendament en metàlic fix, determinat segons el rendiment de la terra, controlat pel Sindicat Pagès.

Redacció de contractes per escrit, enfront a l'actual forma oral, que asseguri l'estabilitat de l'arrendament davant la propietat, l'Administració i d'altres pagesos.

Fixació de la duració del contracte.

Preferència de l'arrendament en cas que la terra estigüés en venda, amb el preu igual al valor-renda.

Obligació dels absentistes de cedir les seves terres a d'altres pagesos organitzats en cooperatives o en qualsevol forma de pràctica comú.

3.º Establiment d'una Llei de Promoció de les Pràctiques Collectives que reguli:

— les unitats viables d'explotació, formades per l'agrupació voluntària de les explotacions familiars que, sense perdre el règim de propietat individual, uneixin terres, màquines, ramat, etc.

— les cooperatives de producció, amb l'ús en comú de la maquinària, llavors, fitoquímics, ramat, etc.

— les cooperatives de comercialització de primer grau, rescantant-les de l'actual control verticalista; impulsant la creació d'altres de noves.

— el foment per a la constitució de cooperatives de segon grau, transformadores i industrialitzadores, que permetin l'eliminació d'intermediaris i el control de l'economia agrària pel pagès.

— l'establiment d'instruments fiscals i de crèdit que permetin assegurar l'exportació dels productes agraris per part del pagès, i que l'agrupació de cooperatives controli les importacions de productes agraris en funció de les necessitats de cada moment.

6. Paral·lelament a l'establiment d'aquest nou marc, els socialistes proposarem també una nova regulació de les condicions de treball que posi fi al tracte discriminat que el pagès té respecte dels altres sectors de la societat.

Per als assalariats agraris això vol dir, igualtat de salaris amb els obrers de la indústria o els serveis, igualtat de jornada laboral, de vacances, de seguretat social i en general de totes les condicions de treball.

Per als parcers i masovers, això vol dir equiparar la seva situació a la dels treballadors per compte d'altre i igualtat en les prestacions socials comuns als assalariats.

Per als petits i mitjans propietaris, això vol dir, una jubilació digna i justa, estimular la pràctica de la pagesia en els seus succeors directes, sempre més oberts a la producció col·lectiva, un sistema adequat de seguretat social amb igualtat de prestacions que els treballadors.

7. La necessitat de capitalització del camp implica una millora dels mecanismes de financiació agrària, creant una única Caixa Rural Catalana, gestionada directament pels pagesos i nodrida per transvasament de dipòsits de les Caixes d'Estalvi i dels altres intermediaris financers operants a Catalunya. D'aquesta manera es modificarà l'ac-

titut negativa de les actuals entitats financeres com a agents de la descapitalització del camp català.

8. En l'apartat de Política Territorial ja s'ha fet esment de les mesures de millora de les condicions de vida en el medi rural.

Com a complement de la política d'equipament comarcal destinada a modificar directament les condicions de producció i de formació dels treballadors, s'emprendran polítiques de potenciació de la transformació física de la terra, d'extensió del regadiu —especialment del d'interès local— de repoblament forestal, de lluita contra l'erosió, contra la contaminació i de prevenció i lluita contra els incendis.

Es dedicarà especial atenció a la consecució d'un nivell d'ensenyament digne, que per als nois que decideixin fer de pagesos inclourà una component de tècnica agrícola que permeti la capaciació i formació permanent durant tota la vida del pagès. Es recuperaran les institucions de formació agrària establertes per la Generalitat.

També s'impulsaran totes les iniciatives d'ordre cultural descentralitzades a comarques i les possibilitats existents d'enriquir l'oci i l'esbarjo al medi rural.

1.3.3. — Política de la salut

1. Els socialistes amb la nostra política de Salut a la Generalitat volem començar a posar les bases perquè la sanitat no sigui només l'atenció i lluita contra la malaltia, sinó fonamentalment l'obtenció i manteniment de la salut dels catalans a tots els nivells de la vida col·lectiva i personal i que tant previngui i eviti la malaltia com permeti un tipus de vida autònom, solidari i feliç en les relacions socials i personals de tots els ciutadans i orienti la construcció d'un nou tipus de societat on l'economia i les condicions de vida no impliquin riscos per a la salut física, psicològica i social.

2. Per a passar d'un sistema sanitari de lluita contra la malaltia a un sistema de serveis i orientacions que resolguin la salut integral, proposem

un instrument que guiarà la política catalana en el camp de la salut: El Servei Nacional de la Salut (SNS).

3. Els socialistes proposem la creació d'un Servei Nacional de la Salut que obtingui la unitat i la integració de totes les activitats, competències, patrimoni, recursos i institucions públiques i privades, actualment disperses i descoordinades. El SNS s'organitzarà descentralitzadament amb el ritme que li permeti el funcionament eficaç i democràtic. Estarà extès per tot el Principat i la seva actuació estarà presidida per un Pla de Regionalització que compensi les actuals desigualtats existents i esdevingui un factor equilibrador de les diferents regions i comarques de Catalunya. Estarà gestionat democràticament pels representants de la Conselleria de Salut, pels representants dels treballadors sanitaris i pels usuaris de la sanitat, els ciutadans. La finalitat del SNS serà cobrir amb eficàcia, economia de recursos i satisfactòriament totes les necessitats sanitàries del conjunt del poble de Catalunya.

El SNS estarà impulsat i coordinat tant en la seva creació com en el seu desenvolupament per la Conselleria de Salut de la Generalitat de Catalunya, que marcarà les grans línies de la política de la salut.

4. Dins del SNS es crearà un centre de planificació que realitzarà tècnicament el Pla de Regionalització Sanitària en els àmbits de:

- la educació sanitària de la població
- la higiene ambiental i sanitat pública
- la higiene mental, laboral i escolar
- la medicina preventiva i rehabilitadora.

Es crearan els Consells de Salut que decidiran la política de salut a cada diferent nivell territorial (nacional, comarcal, local i de barri). Els Consells de Salut seran els instruments de la gestió democràtica del SNS i participaran en la realització del Pla de Regionalització, en el finançament del SNS i en els plans d'actuacions concretes que requereixi en cada moment la política de salut.

5. Una vegada restablerta la Generalitat seran traspassades a la Conselleria de Salut totes les institucions sanitàries i d'assistència vinculades actualment als diferents Ministeris de l'Estat espanyol, en especial als de Governació, Treball i Edu-

cació. Seran també traspassades a la Conselleria de Salut, les Mútues Patronals d'Accidents de Treball i es negociarà la integració de la xarxa de la Creu Roja en el sistema hospitalari del SNS.

El finançament del SNS provindrà progressivament de la imposició fiscal d'acord amb el ritme de la Reforma Fiscal. Això permetria la congelació gradual de les quotes de l'actual Seguretat Social i exigiria una participació creixent en el finançament del SNS pels municipis (despeses de manteniment) i la Generalitat (despeses d'inversió).

6. El Pla de Regionalització Sanitària portarà a terme la creació d'una xarxa sanitària bàsica, composta per tres tipus fonamentals d'unitat: l'urbana, la rural i la intermitja.

Pel que fa referència als hospitals, es jerarquitzaran tots ells, tant els públics com els privats. La participació de tots els centres hospitalaris existents a Catalunya en el sistema hospitalari s'aconseguirà per la integració dels hospitals públics i pel control de qualitat dels hospitals privats. Un cop integrats els actuals centres hospitalaris, es decidirà un programa de construcció dels nous hospitals que manquin d'acord amb el Pla de Regionalització.

Dins de l'àmbit de l'assistència mèdica apareixeran clarament tres sectors: el públic, el privat i el d'assegurança lliure. Els dos darrers subsistiran mentre realitzin la seva activitat amb el nivell de qualitat assolit pel sector públic. El SNS podrà restablir ajudes i subvencions als sectors privat i d'assegurança lliure, segons les condicions acordades a cada moment. El sector públic es fixarà com a objectiu el proporcionar assistència mèdica al més alt nivell, gratuïta i igual per a tots els catalans.

El Pla de Regionalització atendrà també la política farmacèutica i laboral dels treballadors de la salut.

7. El SNS estarà descentralitzat en base als consells de salut que disposaran dels Centres de Salut a cada un dels nivells territorials per a coordinar l'execució d'una política coherent de salut per a totes les institucions sanitàries existents a la seva demarcació i impulsaran la creació de nous serveis segons les indicacions del Pla de Regionalització.

Els Centres de Salut asseguraran les funcions de:

a) educació sanitària de la població
b) oferir una assistència tècnicament correcta i humanitzada;

c) ser centre de confluència i debat amb altres professionals no sanitaris i els usuaris, en la conformació de la qualitat de vida de l'ambient (urbanisme, mitjans de comunicació, contaminació, higiene mental, guarderies, zones verdes, condicions de treball);

d) ser el lloc de llençament i realització a curt i llarg termini de campanyes, de medicina preventiva.

8. Els socialistes en el marc de la política de salut sexual defensarem la legalització, venda i ús dels anticonceptius i la seva administració a càrrec del SNS, juntament amb un servei d'informació sexològic i familiar coordinats arreu de Catalunya pels centres de planning familiar existents als Centres de Salut.

9. Just per al moment en què es restableixi la Generalitat els socialistes proposem un Programa de Reajust que asseguri la continuació de l'assistència sanitària dels catalans i doni temps a la Conselleria de Salut de la Generalitat i als Consells de Salut d'assumir la gestió de la salut a Catalunya i la creació del SNS.

10. Mentre Catalunya no s'autogoverni els socialistes seguirem la següent política de salut:

1. Reivindicar el restabliment de la Generalitat.

2. Preparar els passos per a la creació del SNS i fer campanya pel seu establiment.

3. Creació de Consells i Centres de Salut als Ajuntaments on els socialistes surtim elegits.

4. Racionalització i coordinació de l'assistència sanitària existent a tots i cada un dels pobles de Catalunya.

5. Confecció d'un mapa de la salut de Catalunya per a detectar amb exactitud el volum real i l'emplaçament dels dèficits a les diferents àrees de la sanitat.

6. Cens del personal sanitari existent a ple temps i parcial, per categories i especialitats.

7. Els centres de salut coordinaran els hospitals existents i controlaran la sanitat pública, i

obriran una oficina d'informació que orientarà tots els ciutadans sobre qualsevol qüestió que els interessi. Així mateix, el Centre de Salut haurà de tenir cura de tot el que fa referència al «planning» familiar, a la medicina preventiva i rehabilitadora, a la medicina a l'empresa i a l'escola, a la sanitat ambiental i a l'educació sanitària.

8. Elaborar una crítica a l'actuació del INP a Catalunya i una proposta alternativa a l'actual gestió feixista de la Seguretat Social.

9. Participar activament en l'activitat sindical dels treballadors sanitaris i impulsar el Sindicat Català de la Sanitat.

1.3.4. — Educació i política científica

1. L'actual aparell educatiu franquista —centralista i burocràtic— serà gradualment substituït per un servei públic, autònom respecte de l'Estat: la NOVA ESCOLA PÚBLICA i la UNIVERSITAT DE CATALUNYA.

Els seus principis i trets més característics seran:

Única: Partint de l'actual realitat de la coexistència d'un sector privat i un altre de l'Estat, tots els establiments docents aniran integrant-se sota una mateixa dependència pública per tal de garantir a tothom una educació altament qualificada. Ensenyament obligatori i unificat fins als 16 anys, a través d'un tronc comú que superi l'actual divisió BUP-FP. Igualtat d'ensenyament entre nois i noies mitjançant un efectiu sistema de coeducació a totes les edats.

Gratuïta: En la mesura que la reforma fiscal en profunditat ho vagi permetent. En els primers moments, s'aplicaran sistemes de transició a la gratuïtat, perfectament controlables. Extensió selectiva de la gratuïtat, a les llars d'infants i parvularis localitzats en barris obrers i populars.

Laica: Educació fonamentada en l'esperit científic i en la concepció autènticament democràtica de la societat que donarà un coneixement complet i crític de la realitat. Per tal de respectar la legítima pluralitat d'opcions, l'en-

doctrinament específic de cada grup ideològic (filosòfic, religiós, polític...) haurà de fer-se a través d'altres fórmules diferents del servei públic d'ensenyament.

Compensadora de desigualtats i no selectiva: Es destinaran més recursos pedagògics i tindran una màxima prioritat els sectors socio-culturals menys afavorits i marginats. Especial atenció a la problemàtica específica de l'escola rural. Dedicació preferent als disminuïts físic i mentals i radical transformació de les institucions tutelars de menors i de reinserció social. Creació i expansió de l'educació permanent, en les seves diverses variants. Accés a l'ensenyament superior, de tots els qui han seguit profitosament els anteriors cicles educatius.

Renovació pedagògica i educació humanitzada: Atenció preferent a la innovació de mètodes i continguts i a la formació i reciclatge dels ensenyants. Número limitat d'alumnes per aula, per tal de fer possible una educació personalitzada, en què s'exclouï l'autoritarisme i on els alumnes puguin participar activament en la marxa de la classe i de l'escola. S'estimularà la creativitat i l'esperit de col·laboració, erradicant la rutina i les pràctiques que fomenten l'individualisme i competitivitat. Armonització del treball manual amb l'intel·lectual.

Catalana: Arrelament a la realitat nacional dels coneixements transmesos, tant pel seus continguts com per la seva projecció cultural. El català serà la llengua habitual a l'escola, i es reconeixerà el castellà com a segona llengua. Educació en llengua materna durant els primers anys d'escola de cada infant.

2. La Nova Escola Pública i la Universitat de Catalunya dependran de la Generalitat de Catalunya a través de la Conselleria d'Educació i Cultura, tenint com a funcions primordials les de planificar i coordinar la política educativa en les seves directrius bàsiques.

Divisió del territori de Catalunya en regions educatives (agrupant cada una d'elles un mínim de 300.000 habitants) que tindran el suficient grau d'autonomia per a adaptar les orientacions

generals a les seves necessitats i característiques específiques. Donat el potencial demogràfic mínim establert, en cada regió educativa podran funcionar tots els nivells educatius possibles, àdhuc l'universitari. Aquest principi descentralitzador anirà fins on sigui possible, contemplant successius àmbits de competència (segons els diferents nivells educatius) per comarques, municipis i barris.

3. — Paralelament, es crearà una xarxa de consells mixtos de participació i control amb representants dels poders públics, del professorat, dels estudiants, de les associacions de pares i de barri, dels sindicats de treballadors i d'altres institucions ciutadanes. La composició i atribucions d'aquests consells mixtos, variaran segons els àmbits, que aniran des del centre escolar fins a l'àmbit nacional.

4. — Estreta coordinació en la planificació i gestió educativa amb altres equipaments i serveis públics: sanitat, transport, serveis culturals, instal·lacions esportives, urbanisme, etc. Nova concepció dels edificis escolars de nova planta, en funció d'una utilització polivalent per a atendre altres necessitats de l'entorn social. La grandària dels centres —en cada nivell educatiu— no sobrepassarà uns «standard» màxims per tal d'evitar la massificació i el gigantisme. La localització d'escoles en el territori, estarà en funció de les distàncies màximes que poden recórrer els alumnes en les diferents edats.

5. — Naturalesa laboral de la funció de l'ensenyant i normalització de categories, retribucions, sistemes d'accés a la docència, i altres condicions de treball. Reconeixement de tots els drets inherents a la condició de treballador: dret de sindicació, dret de vaga, dret a l'estabilitat en la feina, etc. Desaparició de les estructures corporativistes i de les actuals pràctiques de caciquisme. Els drets adquirits tindran la consideració de situacions a extingir.

6. — Creació d'una política científica que fomenti la investigació en les seves diferents facetes: pura, aplicada, divulgadora i per al desenvolupament econòmic i social. Coordinació de tots els organismes públics dedicats a la recerca científica i elaboració d'un pla a mig i llarg termini que doni

una orientació prioritària per aconseguir la independència tecnològica i científica.

7. — Durant el primer any de posta en marxa d'aquest nou sistema educatiu i per tal d'evitar un possible col·lapsament — donada la crítica situació actual — caldrà posar en funcionament un Pla d'Emergència que tingui com a objectius principals:

- Escolarització satisfactòria (nombre limitat d'infants per aula segons cada nivell educatiu) del 95 % de la població escolar en edat obligatòria.

- Inici de creació d'una xarxa de llars per a infants i parvularis gratuïts a les barriades obres i populars.

- Unificació provisional del BUP i la FP en un mateix cicle. Per tal d'aconseguir-ho s'aplicaran les següents mesures:

- Confecció d'un Mapa Escolar de Catalunya, per tal de detectar amb exactitud el volum real i l'emplaçament dels dèficits, tant pel que fa als nens sense escola com als mal escolaritzats.

- Inventari complet d'edificis escolars ja ocupats, edificis escolars en fase de construcció i solars afectats per equipaments públics, així com tota mena d'edificis oficials subutilitzats, susceptibles de ser habilitats temporalment com a escoles.

- Cens d'ensenyants, àdhuc els professors sense feina o en atur encobert. Creació d'un servei públic de contractació i d'incorporació als nous llocs de treball creats, participació en aquestes tasques del sindicat d'ensenyants.

- Les escoles de l'Estat dependran temporalment d'un organisme mixt de la Generalitat i el MEC, fins al posterior traspàs de competències.

- Creació per la Generalitat de noves escoles públiques, utilitzant els locals escolars acabats de fer i els edificis oficials habilitats i incorporació d'equips de mestres prèviament contractats.

- Prioritat en la creació d'escoles públiques en els indrets on existeix un major nivell de dèficit o on predominen les escoles privades que no reuneixen unes garanties pedagògiques mínimes.

- Oferiment a les escoles privades amb nivell pedagògic suficient d'integrar-se voluntàriament dins el nou sector públic. Això suposa la cessió jurídica de la titularitat i el patrimoni (locals de

propietat, instal·lacions, etc.), a la Generalitat (previ acord d'indemnització) i la seva capacitat de decisió al Consell Mixt d'Escola.

- Supressió de les subvencions a l'escola privada i canalització de tot el diner públic destinat a educació a finançar l'extensió de l'Escola Pública. Implantació temporal d'un mecanisme d'ajudes directes a les famílies de condició modesta que en tant no disposin de plaça en una escola pública del mateix barri, es vegin obligats a escolaritzar els seus fills en un centre privat.

- Finançament complementari d'aquest Pla d'Emergència, mitjançant un emprèstit de les caixes d'estalvi catalanes, que permeti des del primer moment la realització puntual d'aquests objectius sense haver d'esperar la posta en marxa de la reforma fiscal.

- Programes intensius de reciclatge d'ensenyants i de manera específica en el coneixement i domini de la llengua catalana. Política d'estímul salarials i professionals per a fer atractives les demandes de llocs de treball en escoles localitzades en municipis i comarques allunyats dels nuclis urbans.

1.3.5. — Cultura, esport i comunicació de masses

Nova política cultural i de la comunicació de masses que garanteixi la llibertat de creació, d'expressió i d'accés als medis oficials de difusió. Abolició total de la censura i altres formes discriminatòries en el camp de l'art, la cultura i la informació. La Generalitat disposarà de les seves pròpies xarxes oficials de Radio i Televisió i esdevindran un veritable servei de tota la comunitat, no manipulable, ni monopolitzable pels diferents grups de pressió.

La cultura popular i el seu desenvolupament seran activament promocionades a través dels pressupostos públics i en la seva planificació i realització tindran un important parer les associacions i sindicats d'artistes, associacions de barri, ensenyants, etc., en les diferents manifestacions.

Desmantellament de les estructures de política esportiva heretades del franquisme i transformació de l'esport orientant-lo a satisfer les necessitats populars, fomentant la seva pràctica massiva

i erradicant-ne la mercantilització com a espectacle. Planificació adequada per a la creació d'instal·lacions esportives que permetin la pràctica en els barris; estreta coordinació amb el planejament d'espais verds dins una política de millora de la qualitat de vida per a les classes populars.

2. — Una política de govern a nivell de l'Estat espanyol

2.1. — Els socialistes i la democràcia. El procés constituent

Les properes eleccions es situen en un context general que els socialistes qualifiquem amb el mot d'ordre de «guanyem la llibertat», perquè ens troben en un procés de forta lluita política, reflex de la lluita de classes, per part de les diferents classes i grups socials de l'Estat espanyol sobre quina forma pren l'Estat que ha de succeir al franquisme.

Es evident que els socialistes a l'ensem que tots els antifranquistes situem la present etapa política que inclou les properes eleccions generals en la lluita per un procés constituent que doti a l'Estat espanyol d'una Constitució Democràtica que estableixi els mínims de consentiment per part de tot el poble i que assegurí la trencada definitiva amb el franquisme i les seves institucions, i permeti començar una nova etapa de la vida política i social de l'Estat en què el protagonista de les decisions serà el sufragi universal entre les opcions polítiques i programes que presentin els diferents partits.

El caràcter constituent o no que tindran les futures Corts, dependrà dels vots que resultin de les eleccions del 15 de juny. Els socialistes hem d'anar a aquesta contesa electoral amb la clara voluntat de guanyar la llibertat i que això es concreti en una Constitució democràtica. És per això que considerem les properes Corts com a constituents.

Però els socialistes sabem que no necessàriament les properes Corts tindran tal caràcter constituent, si es dona un predomini dels diputats de la dreta neofranquista i franquista pura. Per això, les properes eleccions no són sinó un instrument i un pas més en la nostra política de guanyar la llibertat i la democràcia. A Catalunya, per als socialistes, guanyar la llibertat significa el restabliment de la Generalitat.

Per als socialistes, així, les eleccions legislatives de juny seran una fita més en la lluita política per la Constitució democràtica de l'Estat i pel restabliment de la Generalitat de Catalunya.

Les condicions que els continuistes del franquisme actualment al poder han impregnat a la llei electoral, dificulten fortament el debat democràtic davant la població; el que volen és legitimar el franquisme de nova façana per un nou període a través de la victòria electoral. Els continuistes del franquisme de nova façana són la coalició de partits entorn de la figura de l'actual president del Govern, Suárez. Alianza Popular és un impediment per al continuisme de nova façana per quant la seva victòria significaria novament l'aparició del franquisme pur i impediria la resolució dels problemes més importants al moment present a l'Estat espanyol, el retorn de les autonomies a les nacionalitats històriques, la democratització de l'Administració, la realització d'una política econòmica de reconstrucció democràtica, i la solució dels drets del País Basc.

La lluita que els socialistes catalans durem a terme a les Corts de juny, serà per a assegurar les llibertats polítiques i personals, en especial:

- la llibertat d'associació,
- la llibertat de reunió i manifestació,
- l'acceptació per la Constitució del fet nacional i governs propis per a Catalunya, el País Basc, Galícia i el reconeixement del dret d'autodeterminació per als diferents pobles de l'Estat.

2.2. — L'aprofundiment i consolidació de la democràcia

Guanyada la llibertat, a l'Estat espanyol i a Catalunya, els socialistes impulsarem al sí de totes

les organitzacions dels treballadors i del nostre poble el ple exercici de les llibertats polítiques guanyades, per impedir que siguin buidades de contingut i també per assegurar que les noves institucions democràtiques siguin un instrument per als interessos del poble i dels treballadors.

A l'empresa, a la ciutat, a l'escola i a la universitat, en el món de les relacions interpersonals, el socialisme encapçalarem els seus propis moviments de lluita per tal que els drets immediats de cada sector del poble siguin aconseguits i si no ho poden ser, per a anar creant un ampli corrent de movilització popular que al seu dia doni suport electoral i popular a uns governs capaços de donar resposta a la voluntat majoritària del nostre poble.

Pensem que l'eix d'aquest ampli corrent de mobilització popular serà un Front dels Treballadors que permetrà la solidaritat en un tronc comú de les aspiracions més diverses dels diferents sectors d'assalariats que des del camp a la ciutat, permetrà configurar un procés d'unitat dels diversos moviments socials que a través de l'exercici de les llibertats democràtiques la profunditzin de tal manera que aparegui arrelada en el propi Front dels Treballadors, en el qual no hi hagi l'hegemonia de cap tendència política, i tingui una gran democràcia interna, assegurada per un control per la base.

El Front dels treballadors tindrà l'expressió política en una esquerra unida en les successives confrontacions electorals que permeti la constitució d'un Govern de la majoria que encapçali el començament d'un període de transició al socialisme.

2.3. — Transició al socialisme

La implantació progressiva de l'autogestió serà un indicatiu pel qual anirem valorant l'avenç cap al socialisme tant a Catalunya, com a l'Estat espanyol.

Per què l'autogestió? Perquè serà la direcció de les diferents empreses i institucions econòmiques i polítiques per part dels treballadors quan puguin gestionar l'empresa amb eficàcia i sigui

una contribució al reforçament del Front dels Treballadors.

Els socialistes nacionalitzarem a mida que els treballadors siguem capaços de dirigir amb serietat, eficàcia i competència cada empresa i sector de l'economia dins del marc de la planificació democràtica aprovada pels parlaments vigents a cada moment.

La transició al socialisme que requereix necessàriament del sufragi universal, es farà també dotant les institucions democràtiques de la capacitat de fer front a moviments reaccionaris que vulguin a través de cops de violència anul·lar la continuïtat de la democràcia.

En el procés de transició al socialisme, la democràcia representativa i la democràcia directa de les organitzacions populars i dels treballadors es donaran la mà, però sense confondre's, i respectant el paper i funció que a cada una d'elles els són pròpies i necessàries.

El socialisme serà, per tant, fruit d'un procés més o menys ràpid. D'un procés, volgut i refrenat periòdicament per la majoria dels ciutadans en les eleccions que es convoquin.

I el criteri de construcció del socialisme serà la progressiva capacitat autogestionària dels treballadors i del poble en general, perquè per als socialistes catalans el socialisme és autogestionari i no capitalisme d'Estat. El socialisme és el control dels treballadors sobre la base de eliminació de la propietat privada de les empreses.

2.4. — Mesures de govern

Durant el període constituent i tenint en compte la profunda crisi en què es troben les economies capitalistes —seriosament agreujada en el cas espanyol, al coincidir amb la descomposició del franquisme— la política econòmica haurà de tenir com a objectius prioritaris els d'evitar l'empitjorament de la situació i assegurar que la transició a la democràcia i a les llibertats plenes no es vegi obstaculitzada ni bloquejada per un col·lapsament de l'activitat econòmica.

Un dels factors essencials de l'actual crisi econòmica és el baix nivell de demanda per una re-

ducció molt forta i continuada de la inversió privada. Aquesta insuficiència s'ha anat accentuant dins l'economia espanyola, en tant i en quant la burgesia —la gran beneficiada per 40 anys de franquisme— es troba sense capacitat de resposta davant la doble crisi econòmica i política, llevat d'intentar una vegada més, una política estabilitzadora que —en qualsevol cas i donada la fluida co-juntura política— resulta actualment inaplicable per l'elevada conflictivitat que generaria.

Tot això ha derivat en una creixent actitud absentista per part del capital, absentisme que es fa palès amb fenòmens tan simptomàtics com el frau fiscal o la fuga de capitals.

L'economia espanyola es troba, doncs, en una situació de molt difícil solució a curt termini, puix qualsevolga transició vers la democràcia —i que implica evidentment una disminució relativa de poder per part de la burgesia— accentuarà encara més aquest absentisme del capital, afeblint el nivell d'activitat productiva, augmentant l'atur, desequilibrant la balança de pagaments i col·lapsant les possibilitats expansives del sector públic.

Davant d'això, l'estratègia correcta que proposem els socialistes per a superar aquest «impasse» es materialitzarà en un conjunt de mesures d'aplicació immediata, articulades en tres eixos principals:

- una política d'actuació conjuntural per tal de reduir els efectes de la crisi;

- una política que reflecteixi —en el camp econòmic— les conseqüències de la transició a la democràcia i del nou marc social que això suposa;

- una política destinada a contrarrestar alguns efectes econòmicament no volguts, derivats del restabliment de la democràcia.

Aquests tres eixos es concreten fonamentalment en la lluita contra l'atur, contra la inflació, contra el dèficit exterior, contra la corrupció, pel desmantellament dels «búnkers» econòmics i per les millores de les condicions de treball i de qualitat de vida dels treballadors i les altres classes populars.

A mida que es vagi avançant en la vida democràtica, ocupant noves parcel·les de llibertat i modificant gradualment la correlació de forces —pensem, per exemple, en les properes eleccions muni-

cipals— caldrà anar eixamplant aquestes primeres mesures d'acció immediata posant en marxa un programa econòmic amb un contingut més estructural que permeti anar consolidant i aprofundint la democràcia. Aquest programa haurà d'anar força més enllà de l'estret marc que ofereixen els mecanismes de la democràcia purament formal —d'estil europeu actual— i la seva traducció al marc jurídic de l'economia.

Així, doncs, aquestes transformacions estructurals portaran en el seu si, el germen de les transformacions socialistes que es desenvoluparan àmpliament en el període de transició al socialisme.

És difícil precisar aquesta qualificació sense una exposició detallada de les polítiques sectorials que es defensen, com per exemple la fiscal, l'agrària, la financera o la d'extensió del sector públic. De tota manera, el que cal —així que sigui possible i una vegada assolit cada una d'aquestes polítiques sectorials en instruments democràtics que afebleixin els mecanismes de poder econòmic propis de la classe capitalista. Així, per exemple, en el cas de la política fiscal es poden citar aquelles mesures orientades a combatre l'especulació del sòl (Creació d'un impost sobre el sòl urbanitzable i taxació de les plusvàlues immobiliàries; nou impost sobre el patrimoni immobiliari, etc.). Pel que fa a la política agrària, un exemple seria la lluita contra les empreses monopolístiques que controlen actualment els canals de distribució dels productes del camp i imposen els preus tant als pagsos com als consumidors. Quant a la política financera, es tractaria de superposar a la liberalització del sistema financer una política de control de les institucions privades que sigui l'inici de la lluita contra el poder de la gran banca. L'extensió del sector públic no s'ha de contemplar sota l'òptica subsidiària d'ajut a una defectuosa gestió privada, sinó com a punta de llança d'una política imaginativa al servei de les classes populars. Això vol dir, per exemple, que no s'aplicaria el principi de «nacionalitzar les pèrdues» de sectors gens rendables i descapitalitzats com les mines de carbó o les siderúrgiques, la desprivatització es portaria a terme en empreses i sectors amb elevadíssimes taxes de benefici degut a la seva incidència sobre

les necessitats collectives, com és el cas de la indústria farmacèutica.

En lògica correspondència amb la igualtat política que s'anirà conquerint amb la consolidació de la democràcia, cal assignar un paper rellevant a l'objectiu d'aconseguir una igualtat econòmica. La redistribució de la renda i la riquesa a través d'una política fiscal fortament progressiva, d'una política de protecció de les rendes fixes i del petit estalvi, de la defensa per una creixent participació relativa dels salaris dins la renda total i de les diverses polítiques orientades a un ferm desenvolupament en la prestació de serveis collectius, etc., constituirà una peça clau del programa econòmic propiciat pels socialistes.

Contràriament a la lògica del capital, cal imposar una nova filosofia i nous continguts al concepte de creixement econòmic. Es donarà prioritat als equipaments i serveis collectius: educació i cultura, qualitat de vida, defensa del medi ambient i del creixement equilibrat i no especulatiu de les poblacions, sanitat i previsió social, equipaments de barri, municipi i comarca, ampliació de la democràcia a la gestió dels problemes locals, dels organismes estatals, de les empreses privades i públiques, tot facilitant que la presa de decisions estigui cada vegada més a l'abast de la base social i ciutadana. Descentralització efectiva, per tant, de l'aparell d'Estat i altres centres de poder, independentment del reconeixement i restabliment de les institucions autonòmiques de les nacionalitats i regions diferenciades.

Aquesta política implica en molts casos l'ampliació i potenciació del sector públic. Això no serà possible, dins aquesta etapa, sense una profunda reforma fiscal que el forneixi amb els recursos financers necessaris. És per això que la reforma fiscal esdevé un element estratègic de primer ordre en aquest període d'aprofundiment de la democràcia.

Sobre l'ampliació i extensió del sector públic cal fer algunes precisions. Primerament, la socialització de l'aparell productiu és un procés que s'haurà de realitzar en el període de transició al socialisme amb el suport d'una planificació econòmica global i amb el contingut que implica la posta en pràctica del projecte autogestionari.

És fonamental —per tant— plantejar-se el problema de la gestió abans de socialitzar cap organisme o empresa. D'altra manera es podria caure en la pura «nacionalització financiera» en què la titularitat d'unes accions passa a ser pública però l'empresa continua essent gestionada per una burocràcia que es manté al servei dels interessos del capitalisme. Aquesta és la història de l'INI i de les nacionalitzacions franquistes, fórmula subtil de canalitzar el diner de l'Estat —o sigui, de tots els ciutadans— al servei dels interessos del capitalisme.

Això no vol dir que no s'hagin de preveure determinades nacionalitzacions —sempre d'empreses concretes i mai de sectors— si aquesta és la forma de dissoldre centres de poder antidemocràtics, residus del franquisme o si es tracta de controlar empreses que ocupen llocs estratègics (per a tren-car monopolis, per raons de defensa, etc.) o si és el cas d'empreses de serveis públics incompatibles amb la gestió privada. Caldrà, doncs, accentuar molt més la «socialització» del ja existent, que no pas nacionalitzar de forma no selectiva. Per a avançar en aquest sentit de reforma radical del sector públic socialitzant la seva estructura i funcionament, cal fer una notable esforç en la seva planificació introduint mecanismes autogestionaris en les empreses i serveis de l'Estat.

Finalment, cal esmentar una altra lluita que és també fonamental. Es tracta de la dissolució dels centres de poder que poden romandre encara en mans de grups i forces antidemocràtiques. Aquest és un element amb què només les forces d'esquerra estaran en situació d'encarar-se de forma decidida. Caldrà començar per aquells mecanismes que estaran encara en mans de la burocràcia feixista propis de la dictadura i que són parcelles molt importants dins l'aparell d'Estat: la Seguretat Social, l'INI, etc., en son exemples ben clars. Més endavant hauran d'abordar-se els problemes que plantegen altres centres de poder privat, particularment els grans grups de l'oligarquia financera. Aquesta és una tasca vital per a la consolidació de la democràcia, perquè les llibertats no estaran assegurades sense la dissolució d'aquests nuclis de poder que poden enderrocar-les.

2.4.1. — Mesures contra l'atur

Prioritat de la despesa pública (obres públiques, sanitat, l'ensenyament i en altres serveis socials i municipals, etc.) que pressuposi crear un nombre important de nous llocs de treball.

Reorientació de la política inversora de les caixes d'estalvi, que hauran de reconvertir les seves activitats, orientat-les preferentment vers el finançament d'obres d'infraestructura d'àmbit local i a la concessió de crèdits a les cooperatives de producció i consum, petites i mitjanes empreses així com també a les famílies treballadores (crèdits personals per a l'equipament domèstic, habitatge, etc.).

Incentius fiscals i línies especials de crèdit oficial per a aquelles empreses amb projectes d'inversió que comportin la creació d'un determinat nombre de llocs de treball.

Reducció radical de les hores extres, compensades per l'elevació dels salaris, mentre persisteixi l'actual situació d'atur.

Actuació enèrgica del Sector Públic per a assolir nivells d'inversió més elevats, en cas que la iniciativa privada no reaccioni als estímuls fiscals i crediticis.

2.4.2. — Mesures contra la inflació

Potenciar el poder adquisitiu de les classes populars:

a) A través d'una política que garanteixi que la necessària reducció de les taxes de creixement dels preus i les rendes millorarà la participació relativa dels salaris sense provocar un augment de l'atur.

b) Mitjançant la prestació de serveis col·lectius gratuïts o semigratuïts (transports, llars d'infans, economats, etc.).

c) Estricta control de preus d'aquells productes bàsics que repercuteixen més fortament en l'alça general dels preus del consum, i aplicació de subvencions en determinats casos.

Creació de canals de distribució i comercialització més eficients que neutralitzin les maniobres especulatives.

Nou sistema de preus agraris per a fomentar l'autoabastament de productes de consum domèstic.

Eliminació de les rendes especulatives, principalment les del sòl.

Liberalització dels mercats financers i augment de la retribució a l'estalvi.

2.4.3. — Mesures contra el dèficit exterior

Fomentar l'activitat exportadora, tot desenvolupant els serveis comercials que prospectin i consolidin nous mercats i que estimulin una major activitat productora dels sectors exportadors.

Control més estricte de les multinacionals i altres empreses estrangeres amb inversions directes a l'interior del país.

Mesures generalitzades i de control per a evitar la fuga de capitals.

Negociació amb el Mercat Comú i sol·licitud d'ajudes especials davant el procés de consolidació de la democràcia i l'acostament econòmic a Europa.

2.4.4. — Mesures fiscals i pressupostàries

L'evasió i el frau fiscal seran tipificats com a delictes penals i fortament sancionats. Millora dels sistemes d'informació i de l'Administració Tributària per tal d'assegurar als funcionaris una independència real respecte als interessos econòmics privats. Seran suprimides les exempcions i bonificacions fiscals que s'hagin concedit per raons injustificades socialment.

L'impost sobre la renda i l'impost de les societats seran la font bàsica dels impostos directes. En un primer moment s'aplicarà amb tot rigor l'actual normativa sense incrementar els tipus vigents.

Creació d'un impost general sobre la fortuna i el patrimoni que pugui contribuir millor a conèixer les bases de l'impost sobre la renda i l'impost sobre les societats. Reforma de l'impost sobre les successions i herències amb increment dels tipus impositius. Creació d'un nou impost sobre el sòl

urbanitzable i imposició sobre les plusvàlues immobiliàries.

Reforma de l'impost sobre els rendiments del treball personal (IRTP), elevant al doble l'actual mínim exempt i elevant periòdicament aquesta xifra d'acord amb els augments oficials del salari mínim. Substantial elevació dels tipus impositius en la part superior de l'escala d'ingressos per sous o salaris.

Racionalització dels impostos indirectes clarificant l'actual estructura de taxes i exaccions para-fiscals. Creació de l'impost sobre el Valor Afegit (IVA) que substitueixi a l'actual impost sobre el Tráfico d'empreses (ITE). Revisió de la imposició sobre el Luxe, gravant més fortament els consums sumptuaris.

Disminució del creixement de les quotes de la Seguretat Social a càrrec de les empreses, i congelació a les que creïn nous llocs de treball o finan-cin equipaments socials. Congelació de les quotes a càrrec dels treballadors. Els pressupostos de l'Estat incrementaran notablement la seva participació en el finançament del sistema de la Seguretat Social. Quedarà suprimida la quota sindical obligatòria, sense que pugui ser reconvertida en taxa fixa per a finançar l'«Administración Institucional de Servicios Socio-profesionales». (AISS) o organismes similars.

Promulgació d'una Llei General Pressupostària a nivell d'Estat que integri els pressupostos de tot el Sector Públic inclosa la Seguretat Social. Control parlamentari en l'elaboració, gestió i liquidació dels pressupostos públics. Control social de la despesa i de la gestió a través de la participació directa dels ciutadans en les corporacions locals i en els organismes de gestió de la Seguretat Social. Control parlamentari en l'elaboració, gestió i liquidació dels pressupostos públics. Control social de la despesa i de la gestió a través de la participació directa dels ciutadans en les corporacions locals i en els organismes de gestió de la Seguretat Social. Política pressupostària d'inversió pública, amb prioritat pels equipaments de caràcter socials, i sobre aquelles activitats que de forma directa o induïda suposin una forta expansió en la creació de nous llocs de treball.

2.4.5. — Per una nova política de l'energia

Instauració d'una política energètica fonamentada en solucions que representin un perill per a la població i l'ecologia i una dependència estrangera mínims. Aquesta política ha de consistir en:

- l'explotació dels recursos hidràulics encara extents;

- l'explotació modernitzada del carbó;

- la recerca i desenvolupament de l'energia solar i geotèrmica;

- la recerca sobre l'estalvi i recuperació de l'energia

Per a assolir aquests objectius és necessari:

- la nacionalització d'aquelles formes de producció energètica que suposin grans inversions acompanyada d'una planificació que permeti superar els desequilibris actuals;

- reforma de la llei nuclear del 64 (BOE 4-5-64, 18-9-67, 24-10-72) en la qual es regulen essencialment les relacions entre la indústria nuclear i la població. Cal establir i aplicar una legislació que protegeixi la població i que preservi l'equilibri ecològic;

- aturament immediat del programa d'implantació de centrals nuclears especificades en el P.E.N., de les obres de les centrals en construcció i el funcionament d'aquelles que no ofereixin garanties suficients de seguretat;

- reforma profunda de la JEN pel que fa a la seva dependència, finalitat, centralisme i democratització.

2.5. — Millores en les condicions de vida i de treball

2.5.1. — Treball

Salari mínim de 25.000 ptes. mensuals, amb revisió semestral per escala mòbil lligada a un índex regionalitzat del cost de la vida. Jornada laboral de 40 hores setmanals, distribuïdes en 5 dies.

Un mes de vacances anuals. Subsidi d'atur al 100% del salari real i ampliació i agilització d'aquesta assegurança. Derogació de les normes que estableixen limitacions o congelacions salarials. Pel que fa als llocs de treball tòxics o perillosos, s'establiran torns rotatius a fi i efecte que cap treballador no es trobi permanentment exposat a les seves conseqüències. Ample programa d'implantació de normes d'higiene amb participació sindical.

Establiment de les llibertats sindicals i del dret de vaga amb les adequades garanties per al seu exercici. Reforma de la legislació actual sobre convenis col·lectius, que permeti als treballadors —a través dels seus legítims representants— determinar contractualment i en tots els seus aspectes, la organització, divisió i ritmes del treball, tendint a superar el treball en cadena. Establiment de comitès d'empresa amb facultats de control sobre les condicions contractual i de treball, i d'informació directa i completa sobre la situació econòmica de l'empresa. Potenciar la capacitat decisòria dels comitès de seguretat i higiene, a fi i efecte que puguin realment controlar l'aplicació de les mesures de seguretat en el treball.

Control dels treballadors a través de les seves organitzacions sindicals, dels fons, prestacions i gestió de la seguretat social. Control sindical i de les associacions de consumidors, del procés d'elaboració, difusió i utilització dels índexs del cost de la vida. Creació de serveis oficials de col·locació, sotmesos al control sindical dels treballadors.

Mesures a favor de l'estabilitat en la feina basada en els següents punts:

a) Limitació de la contractació de treballadors eventuais o per temps limitat, només en casos molt justificats.

b) Obligació de les empreses de readmetre efectivament els treballadors acomiadats injustificadament, segons declaració dels tribunals, sense que puguin substituir la readmissió per una indemnització i establint mesures coercitives suficients per a fer complir aquesta obligació, arribant a definir el seu incompliment com a delictes socials.

c) Caldrà tenir en compte les condicions de la petita empresa, de menys de 50 o 25 treballadors, i aplicar-hi solucions més flexibles.

2.5.2. — La tercera edat

Jubilació al 100 % del salari real. Millora de les pensions i escala mòbil per aquestes. Ampliació dels beneficis als qui només reben l'assistència.

Creació d'un sistema de jubilació flexible que permeti:

a) que l'edat de jubilació que —en principi serà als 60 anys— depengui també d'altres factors: temps de vida laboral activa, tipus de treball, salut i la pròpia decisió del treballador.

b) l'establiment d'una etapa de pre-jubilació que faci possible en el darrer període de la vida laboral activa, realitzar un treball a la mesura de les seves possibilitats. Es crearan fórmules que permetin canviar de feina o de condicions de treball, segons les anteriors circumstàncies esmentades.

Funcionament d'una assistència sanitària eficaç i humanitària, portada per equips mòbils de metges, infermeres i assistents socials, per a visitar i cuidar els pensionistes en el seus domicilis o en les institucions hospitalàries. Aquest servei per als pensionistes serà totalment gratuït.

Creació d'un Fons Públic que es mantindrà a través dels pressupostos públics amb la finalitat de finançar l'actuació dels municipis en la construcció de llars i petites residències d'un màxim de 50 places, destinats als pensionistes. A aquells que desitgin viure amb la família o al mateix lloc que quan estaven en actiu, el nou sistema de pensions actualitzades periòdicament, els permetrà de fer-ho sense «crear problemes a ningú», atès que podran ajudar a suportar la seva part de les despeses de la casa.

Creació de centres d'esbarjo per als jubilats on aquests podran participar col·lectivament en el lleure i les diversions.

2.5.3. — La dona

Igualtat davant la Llei de l'home i de la dona. Amnistia per a totes les dones condemnades per comportaments considerats delictius en funció del seu sexe: adulteri, avortament, etc. Derogació de totes les discriminacions jurídiques d'ordre civil,

penal, laboral, mercantil i fiscal. Derogació de la Llei de «Peligrosidad i Rehabilitación social».

Institució del matrimoni civil com a figura jurídica única i comuna que reguli les relacions de la parella, al marge de les opcions personals, fruit de creences concretes. Establiment d'un règim matrimonial amb igualtat total per tos dos. Elaboració d'una llei de divorci.

Exercici conjunt de la «pàtria potestat» pel pare i per la mare. Possibilitat d'elecció del cognom dels fills entre els del pare i la mare, previ acord de la parella. Reconeixement de tots els drets a les mares solteres.

Ensenyament públic, laic i gratuït en règim de coeducació (nens i nenes junts) a totes les edats. Revisió dels llibres de text i eliminació dels conceptes anti-feministes.

Creació de centres d'informació per a la planificació familiar i legalització de la difusió, la venda i l'ús dels anticonceptius i la seva administració a càrrec de la Seguretat Social. Elaboració i aprovació d'una Llei d'interrupció voluntària de l'embaràs i de la corresponent assistència sanitària.

Eliminació de les discriminacions laborals per raó de sexe i aplicació efectiva del principi «a igual treball, igual salari». Dret de la dona a un lloc de treball, a l'educació permanent i a la promoció professional.

Igualtat de l'home i de la dona a rebre prestacions de la seguretat social encara que només cotitzi la dona.

Implantació de xarxes de serveis públics —prioritàriament als barris populars i a les zones rurals— amb la finalitat d'afavorir la incorporació de la dona al treball: llars d'infants, menjadors comunitaris, serveis col·lectius de neteja, etc.

2.5.4. — Els joves

Cal articular la política de la joventut entorn a dos grans principis: Aconseguir, per a tots els joves, el ple exercici de les seves capacitats dins la societat.

Desaparició de les desigualtats socials, donant a tothom —nois i noies— igualtat d'accés a l'educació, a la professió, al lloc de treball, al lleure, als esports, a la cultura, a la participació política i sindical...

Algunes de les mesures proposades seran les següents:

— En un primer moment, majoria d'edat i dret de vot als 18 anys.

— Reforma del Codi Penal, pel que fa a les lleis de protecció i tutela; reconversió total de les institucions de protecció de menors i de reinserció social dels joves delinqüents.

— Reducció de la durada del servei militar i creació del servei civil substitutori per als objectors de consciència.

— Eliminació de l'actual servei social per a les noies.

— Nova regulació del contracte d'aprenentatge i implantació efectiva de l'edat laboral als 16 anys amb el reconeixement immediat de tots els drets inherents a la condició de treballadors.

— Aplicació i intensificació de mesures per a reduir i eliminar la greu situació crònica d'atur entre els joves.

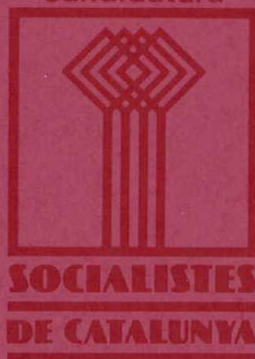
— Educació sexual a l'escola i règim de coeducació.

— Participació dels estudiants en la gestió escolar, universitària i en les escoles professionals.

— Accés a l'ús d'anticonceptius i lliure disposició del propi cos.

— Creació a tots els barris i pobles de locals i centres juvenils autogestionats. Recuperació dels pressupostos de la DNJ i de la OJE.

candidatura

PER UNA CATALUNYA LLIURE, PRÒSPERA I SENSE CLASSES